Ч. 110 Середа 17 (30) мая 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр.-кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Відповідь мін. ґр. Голуховского. — До ситуациї. — Вісти з Туреччини.)

На вчерашнім засіданю австрийскої делеґациї вели ся дальше наради над буджетом міністерства справ заграничних. Перший забрав голос міністер ґр. Голуховский, щоби відповісти на закиди попередних бесідників. Міністер заявив, що все говорив так виразно і ясно, що нічого не потребує додавати до своїх давнійших виводів. Впрочім, було би дармо уважати на закиди послів ческих, бо імовірно они не хотять дати ся пересьвідчити. Бесідник передусім протестує енерґічно против того, щоби втягати до дискусиї особи чужих монархів, і має пересьвідчене, що з тим протестом згодить ся більшість делеґатів. Відповідаючи на подрібні закиди делеґатів, міністер відпирає рішучо висказ дел. Кафтана о минмій ноті до держав в справі анексиї Босни і Герцеґовини. Такої ноти ніколи не було, і міністра дивує, звідки дел. Кафтан взяв такі безосновні інформациї. Що-до закидів дел. Кафтана дотично тридержавного союза, міністер заявляє, що той союз нині такий самий як перед двайцятьма роками, а порозуміне з Росиєю лиш ще скріпляє его. Італія має таке саме становище в тім союзі, як Австрия і Німеччина, і бесідник не сумнівае ся, що в рішаючій хвили та держава відповість своїй задачи. Коли бесідник говорить, що тридержавний союз єсть для Італії великим тягаром, то не треба забувати, що колиб не належала до того союза, мусіла би приступити до иншого, а там також мала би видатки на армію і на побільшене оружної сили. Що до відносин на Всході, то міністер дивує ся, що ті самі Чехи, котрі в р. 1898 не мали досить слів похвали для него за ведене всхідної політики, нині ту саму політику поборюють. Коли так енерґічно закидає ся міністрови, що він допускає до того, аби в Сербії діяли ся деякі річи, то бесідник висказує зачудоване, що з одної сторони стрічають его напімненя, аби не мішав ся до внутрішних справ Австриї, а рівночасно жадає ся від него, щоби мішав ся до внутрішних справ цілком чужої держави. — Дальше відповідав міністер на послідну бесіду посла Вахнянина, котрий обговорював відносини Русинів в Америці. Ті відносини вимагають дійстно поправи. Руске населене, що там еміґрує, не має відповідних душпастирів. Тою справою міністер займає ся від давного часу, а навіть відбула ся що-до того досить оживлена переписка з Ватиканом. Хоч ті недостачі ще не усунені, треба надіяти ся, що в короткім часі прийде до поправи. На кождий случай було би дуже добре, щоби рускі епископи допомагали і з своєї сторони до поліпшеня тих відносин. Трудність лежить в тім, що американьскі епископи допускають взагалі лиш нежонатих сьвящеників, яких в Галичині і на Угорщині мало, а ще менше таких, котрі хотіли би їхати до Канади — По промові міністра і переведеню подрібної дискусиї, приняла делеґация буджет міністерства справ заграничних, а приступила до нарад над войсковим буджетом.

До віденьских дневників доносять з Будапешту, що молодоческі посли з найбільшою рішучостию заперечують вість, що їх сторонництво розпочало які небудь кроки зміряючі до переговорів з Німцями. Здає ся отже, що конференция мужів довіря лівиці, про котру говорено, що займе ся якимись предложенями зі сторони Чехів, займе ся виключно тактикою німецких сторонництв. N. W. Tagblatt думає, що Німці взагалі супротив знесеня язикових розпоряджень і супротив ческої обструкциї не мають иншої дороги, як лише парляментарну, а не компромісів і позакулісових переговорів. Німці цілком не думають такими переговорами скріплювати захитаного становиска Чехів в парляменті. — Віденьский кореспондент Morawsk-ої Orlic-я телеґрафує, що визначний член католицко-людового сторонництва поінформував его, що правительство не думає про розвязане палати, а хоче лише накинути палаті підчас відроченя новий реґулямін і ввести на підставі §. 14 проект язикового закона. Язиковий закон для Чехії має бути не змінений, в законі для Морави будуть змінені деякі лиш постанови. — Онодгі відбули ся в Пратері збори осілих у Відни Чехів, на котрих запротестовано против ухваленого Долішно-австрийским соймом lex Kolisko. На підставі того закона у всіх публичних школах Долішної Австриї викладовим язиком має бути виключно німецкий язик. По зборах участники урядили похід через Пратерстрасе до міста співаючи ческі національні пісни. Полиция арештувала кілька

ТРУС.

(З француского — Ґі де Мопассана.)

(Конець).

Коли знов лишив ся сам, здавалось ему, що зійде з ума. Служачий повісив ляму, віцеґраф сів при столі, щоби розписати листи. На горі картки написав: „То моє завіщане...." Нагле затремтів, встав і відійшов від стола. Чув, що не міг звести дві гадки до купи, ні приняти яку небудь постанову.

Отже треба буде бити ся! Годі вже викрутити ся. Але що з ним діяло ся? Хотів бити ся, мав намір, рішив ся конче, а мимо цілого напруженя ума і волі, чув добре, що не буде мати на стілько сили, щоби зайти на місце стрічі. Намагав ся уявити собі поєдинок, своє поведене, поступоване противника.

Від часу до часу зуби его ударяли о себе з сухим звуком. Хотів читати, і взяв до рук поєдинковий кодекс Шатовілярда. По хвили спитав себе:

— Чи мій противник уміє стріляти? Чи був на вправах? Чи звістний? Хто то міг знати?

Пригадав собі книжку барона де Во про стріляючих на пістолети і переглядав її картку за карткою. Жоржа Ляміля не було на списі. Але з другого боку, коли би той чоловік не умів стрілятись, то чей же не приймив би так не надумуючись того небезпечного оружя, ні тих строгих услівій.

Отворив коробку на комоді і виймив пістолет, станув немов би мав стриляти, і витяг руку. Але тряс ся на цілім тілі. І сказав до себе:

— То неможлива річ. Так я не годен бити ся!

Заглянув в глубину дула, в той малий, чорний, глубокий отвір, що розсїває смерть, подумав про ганьбу, про усьмішки в сальонах, про шепти в кружках знакомих, про погорду женщин, про натяки дневників, про обиди, котрими кине ему в лице хто небудь.

Заєдно глядів на оружие, і відводячи курок, побачив нагле капелю, що червоніла немов огник. Пістолет був случайно не знати коли набитий. Віцеґраф почув в собі невиразну, невитолковану радість.

Коли супротив суперника не покаже холодної крови, то погубить себе раз на завсїгди — на завсїгди. Буде мати ганьбу на собі, буде ходити з пятном ганьби, викинуть его з товариства! А тої холодної крови не буде мати — знав то, чув. Чей же був відважний, коли хотів битись!... Був відважний, коли....

Нагле одна гадка стрілила ему до голови і навіть не докінчила ся в его мовку; розняв-ши широко уста, всадив глубоко дуло, аж по гортанку....

Коли слуга прибіг на голос вистрілу, застав пана мертвого, що лежав горілиць. Струя крови забрискала білу картку паперу на столі і утворила велику червону пляму під трема словами:

„То моє завіщане...."

Петро моряк.

(З хорватского — Милана Шеноа.)

— Пане докторе, пане докторе!

— Що там, Петре? — спитав я з моєї комнати.

— Нині приїздить Американка о пів до четвертої.

Той ранок був пропащий. Петро вбіг з огорода до сїний, а відтак на гору на перший поверх; своїми тяжкими чобітьми ступав по сходах так, що всьо довкола трясло ся. Ще ніколи не збудив мене Петро, хоч я вже від чотирнайцятьох літ мешкав кождого серпня в его домі. Але правда! Приїздить Американка. Він знав, що мене то так само дуже цікавило, як і его. Девять літ минуло від коли она пішла в сьвіт; девять літ, від коли не була в рідним краю, а тепер вертає назад. Я встав. Який чудовий, милий ранок! Попід мої вікна ве ся дорога до міста. Два, три стрункі кипариси, кілька олеандрів в біло-рожевими китицями, саме в розцьвіті, стара фіґа з дивно покрученими галузами, одно деревце з сьвіжими, червоними ґранатами, трохи сріблого полину — і ціла ростинність притуленого до морского берега місточка. Ясно-жовтий, старий замок і обведена подвійною червоною смугою морска ліхтарня, відбивали ся пречудно від темно-синого поля кварнерского замку; на істрийскім березі можна було розпізнати кождий домок, кождий закрут берега і кождий ка-

осіб, котрі ставили опір зарядженям органів публичного безпеченьства.

З Царгорода доносять, що ціле альбаньске населене заосмотрило ся в оружиe а турецке правительство потерпае, що в Альбанії вибухне ворохобня. Населене буде домагати ся автономії. З округів заселених Вірменами, також надходять грізні вісти. Курди, над котрими турецке правительство стратило всяку власть, допускають ся там страшних надужить. Ратуючи свое жите, богато вірменьских родин утікае до Росиї або приймае іслям. Говорять, що молодотурецке сторонництво приготовляе маніфест до держав.

Новинки.

Львів дня 29 го мая 1900.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пініньский виїхав на кілька днів в урядових справах до Відня.

— **До ц. к. кадетскої школи для піхоти у Львові** будуть приняті з початком слідуючого року шкільного — вересень 1900 — і то на перший рік аспіранти в числі около 50; приняте до висших кляс послідуе лиш виїмково. — Услівя принятя на перший рік слідуючі: *а)* австрийске або угорске горожаньство; *б)* фізичне уздібнене до войскового вихованя; *в)* вік що найменше 14 літ і не переступаючий літ 17 (1-го вересня в роції принятя); *г)* укінчене що найменше з достаточним поступом чотирох низших кляс школи реальної або ґімназиї, при чім не зважае ся на недостаточний поступ в язиках латиньскім і грецкім. Крім того мусять аспіранти зложити в кадетскій школі вступний іспит. *д)* Зложене оплати шкільної, а то: 24 корон річно за синів офіцирів в чинній службі і на пенсиї, войскових душпастирів евангелицкого і греко-всхідного віроісповіданя, вкінци войскових урядників; 160 корон річно за синів ґажистів в резерві, цивільних урядників державних і урядників ц. і к. двора, відтак державних слуг і слуг ц. і к. двора; 300 корон річно за синів всїх инших горожан. Оплату шкільну належить зложити в 2 ратах з гори; та оплата обіймае всі кошта за харч, одежу, науку і шкільні підручники; *е)* вдоволяюче обичайне поведене; вкінци *з)* заосмотрене білем і деякими иншими предметами. Просьби о принятe до кадетскої школи після взірця поміщеного в Aufnahms-Bedingungen (услівя принятя) мають свояки аспірантів внести просто до команди кадетскої школи найпізнїйше до 15-го серпня (найлїпше по укінченю шкільного року в середних школах). Друковані подрібні услівя принятя (Aufnahms-Bedingungen) в німецкім або в польскім язиці можна дістати в команді кадетскої школи за ціну 40 сотиків від штуки. Кадетска школа для піхоти мае 4 кляси; елеви 4-го року, що мають відповідну кваліфікацию, входять заступниками офіцирів. Супротив теперішного авансу в піхоті і при стрільцях, осягають потому більше менше до року степень підпоручника. З ц. і к. команди школи.

— **Драматичний кружок станиславівского „Бояна“** відограе з нагоди загальних зборів руского товариства педагоґічного, котрі відбудуть ся в Станиславові в днях 3 і 4 червня н. с. 1900 р. на дохід бурси тов. педаг. в Станиславові в неділю дня 3-го червня с. р. в сали театральній тов. ім. Монюшка комедию в 3 актах зі співами Д. Лозовського під заголовком: „Міщанка“. — Ціни місць: льожа ч. I і X по 10 кор., прочі по 8 кор. Фотелї по 2 кор. 40 сот., на бальконї по 2 кор. Крісло першорядне 2 кор., другорядне 1 кор. 60 сот., треторядне 1 кор. 20 сот. Партер 60 сот., для селян і учеників 40 сот. Ґалерия 30 сот. Добровільні датки на бурсу приймае з вдячностию касиер товариства п. Якимовский учитель в Станиславові, а в день представленя при касї. Білетів дістати можна в торговли Вп. Стахевича, а в день представленя вечером при касї. Початок о год. 8 вечером.

— **Три німецкі кольонії під Лежайском**, а то: Königsberg, Gillerstof і Баранівка, замешкалі евангелицкими Німцями, починають послїдними часами вертати в руки місцевого населеня, бо Німції-кольоністи горячково випродують свої господарства і переносять ся на кольонії в Познаньщину, де правительство пруске дае їм значні полекші.

— **З Таків в Збаражчині** пише господар п. Григорий Косецкий: „Нині (24-го мая) купили селяни громади Токи маєтність табулярну Токи від пані Дорнбахової в просторони 1400 морґів за суму 550.000 корон. При тім зі сторони селян інтервеніювали адвокати др Лучаківский і др. Чикалюк з Тернополя. Контракт мав бути заключений 1-го вересня 1900. Іменем властительки виступав яко повновластник п. Володислав бар. Бруніцкий, властитель дібр Окопи коло Любачева, і єму ми вже нині висказуемо прилюдно сердечну подяку за его уступчиве поступоване і за всякі можливі улекшеня при цїлих вступних договорах.

— **Дирекция „Краевого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого уділу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий“ *приймае вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовуе їх 4½% та уділяе кредиту руским товариствам кредитовим на 5½%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзї кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“) Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

Телеґрами.

Відень 29 мая. Президент міністрів ґраф Кербер виїхав вчера до Будапешту. Міністер Резек, принятий перед полуднем на авдиєнциї Цісарем, вертае вечером до Відня.

Відень 29 мая. На зелізници Гутрамсдорф-Відень вискочив із шин поїзд. Дві особи ранені.

Льондон 29 мая. З Капштаду доносять, що ґенерал Френч займив Йоганнесбурґ.

мінчик на горі Маджоре. В місточку дзвонять на службу Божу, нині неділя. Мій Петро стояв посеред малого, вимощеного камінєм, обмурованого подвіря; стоїть і чистить щіткою свою сьвяточну одежу. Видко, що він перед хвилею оголив ся, русява чотирогранна борода і червоний вус вже в порядку.

— Приїдуть, приїдуть цїлком певно — крикнув до мене Петро і моргнув своїми малими, синими очима, в котрих пробивала ся его добра, проста душа.

Хоч як его лице пооране морщинами від довгих, бурливих ночий на мори і від студени в підбігуновім краю Франц Йосифа — то однако оно миле. Гості, що приїздили в літі, здоровили его, питали як єму поводить ся і подавали єму руку, хоч він був лиш простий моряк. Навіть діти, що звичайно боять ся таких великих, сильних людий і грубого голосу, приходили до него бавити ся.

Петро був довгий час у францускій службі і виучив ся там по французки, але відтак покликано его як спосібного моряка до участи в австрийскій підбігуновій виправі і там він научив ся по німецки. Він незвичайно любив з якою міскою панною говорити тими язиками. Він мав окремі рухи, коли говорив по французки — одну ногу виставляв наперед, а ліву руку закладав на плече — а знов окремі для німецкої мови.

Нині убирае ся як на найбільше сьвято: лискучі чоботи, чисті, білі штани, чорний морацкий кафтан з великими, жовтими смугами на правім рукаві, ковнїр капітана і шапка з новою, золотою котвою. Так вибрались ми в дорогу до міста. Петро хоче заедно щось укрити передомною, немов би встидав ся. Вкінци я то замітив — то були білі рукавички. Хоче свої грубі, чорні руки сховати. В звичайний день ходить в синім моряцкім одязї і в солом'янім капелюсї з написом R. porto — і кождого дня фарбуе корабельні линви або запускае олієм капітаньскі човна. Яка то погана робота смарувати в тій сонїчній спеці білою і червоною фарбою грубі, зелізні линви.

Ми ішли стежками поміж корчі веприн і зелені деревця миґдалів. Сонце вже починало печи. Петро і я не говорили ні слова. Приходили нам на гадку спомини з давних літ — мабуть обом однакі. Я пригадував собі на малу Дору, що мала нині приїхати. Девять літ минуло, від коли она віддала ся. Оженив ся з нею машиніст і виїхав відтак до Америки.

Перед дванайцятьма лїтами, коли приїхала з острова Велії, пізнала ся з ним. Єї мати, дочка Петра, умерла вчасно, батько десь пропав на далеких морях. Так лишились они самі, дїд і внучка. Тоді була она дуже хороша, в самім розцьвітї молодости. Носила одяг, як всі тутешні дївчата: по білій сорочці з широкими рукавами, чорна корсетка, по ній чорна хустина, схрещена на грудях і завязана на плечах; чорна, коротка спідниця сягала понизше колін, на ногах чорні панчохи і малі, витяті черевики з срібними шнурками. Темне, по середині розділене волосе було сплетене в одну хорошу косу. Великі, золоті ковтки, потрійний ряд малих венецияньских дукатів довкола шиї, були еї прикрасою і одинокою спадщиною по матери.

— Пане сусїде — крикнула одного дня під моїми вікнами — дивіть ся, що я найшла.

Я виглянув з вікна а там стояла она в огородци між червоними цьвітами низького ґранатового дерева, в сьвітлї раннього сонця в чорнім, широкім капелюсї на голові з великими крисами.

— Бачите, то капелюх з Велії; его носила моя мама. Дїд каже, що то добре хиба для старого рахобуда, а не для молодої дївчини, а я сказала єму, аби пішов в тім капелюсї малювати свої линви.

Які то веселі дни були! Ми стали приятелями і сиділи вечерами перед хатою на камінній лавці, слухали співу птиць та розмавляли без кінця.

— Знаете, дїд мае нині „ґвардію“ в кріпости і тому не приходить. — При тім она хитро усьміхала ся, немов би хотіла сказати:

— Я знаю ті „ґвардиї“.

Я також знав, що Петро мусїв зайти до товариства в „кавярни“. Так називали тут малий моряцкий шинок, напів мурований, а напів викутий в скалї коло самої пристани. Тут стрічав ся Петро з своїми давними знакомими з італїяньских або й з инших кораблів і грав з ними о літру терпкого вина. То були Петрові „ґвардиї“; відтак пересипляв він ніч на лавці в пристани, аби Дора і его господиня не бачили, що він червоний. Так перейшли два літа, два пречудні серпні, але на третий рік я вже Дори не застав.

— На Різдво приїхав машиніст Яков, оженив ся з нею і обое поїхали за море; там мав Яков добру службу — то було всьо, що мені Петро оповів. Аж тепер по майже десятьох лїтах она вертае.

*

О третій годині я полудня сонце пекло цїлою силою. Скупа зелень на березї, кілька фіґових дерев, зівяла, немов би зараз мала усхнути. Вже від чотирох тиждняв не було дощу, а від трех тиждвів небо немов би було викуте з кришталу, не було на нім нї одної хмарки. Вже майже нема води до питя. В місті нема нї одного жерела, то звісна річ, а в старім замку отворено послїдні два збірники — послїдна поміч, аби кождий дім заосмотрити денно одною коновкою води. Літники сидять по своїх домах, або ховають ся до гостинницях, під грубими, камінними склепінями, та проводять прикрий час на грі в карти.

В тїни муру в пристани стоїть всїлякий нарід і жде на пароxід. Старі капітани, моряки, женщини, що носять пакунки, скарбові стражники, всьо то посїдало на лавки і каміне, позїває або сварить ся, плює або курить з коротких моряцких люльок. Струнка Нора пе-

Тієнтсін 29 мая. Ворохобня „боксерів“ або т. зв. „великих кулаків“ чим раз більше ширить ся Зелізнича комунікация між Пекіном а Тієнтсіном перервана. Богато хіньских урядників поубивано. Ворохобники ідуть на Пекін.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

Громада Печенія повіта Перемишлянського в силу ухвали Ради громадскої рішила випустити в аренду копане торфу на громадскім пасовиску. Торф єсть дуже добрий і можна уживати его на паливо в печах і під кухнею, горить добре і пече як дрова. Торф сягає на 4 метри глубоко і займає 200 моргів громадского пасовиска; а поклади торфу знаходять ся 1 кільометер від державного гостинця, 25 кільометрів від Львова а 20 кільометрів від Перемишлян Хто би хотів, може зголосити ся письменно або устно до уряду громадского. — Печенія, почта Куровичі. — *Стах Салабай*, начальник громади

См. П. в Міль.: Безпосередно і відразу чей не можна стати експедитором почтовим, бо раз треба знати всю маніпуляцию почтову і приписи почтові а відтак треба мати і іспит, на основі котрого можна дістати посаду. Практику відбуває ся при якім небудь уряді почтовім; але за то що хтось учить ся, нігде не платять, отже практикуючий не дістає платні, противно, ще він мусить платити за практику, инакше начальник уряду почтового не схоче щоби хтось у него практикував, бо він мусить і учити і за все відповідати і за порядок в експедициї і за гроші та пакети і так дальше. Длятого хто хоче практикувати, мусить насамперед умовити ся з начальником почти о платню, яку єму має платити через цілий час практики. Звичайно треває практика три місяці, але зависить і від того як хто може научити ся. По умові з начальником почти треба внести просьбу до дирекциї почт і телеґрафів о припущене до практики з тою приміткою, що хоче ся відбувати практику при тім і тім уряді а до просьби долучити ревере почмайстра, котрий тим бере за все одвічальність на себе. До подання треба долучити ще й сьвідоцьтва шкільні. — Впрочім підіть до якого почмайстра а той о всім найліпше Вас поінформує. — По практиці (а треба також учити ся і з книжки) подає ся просьбу о припущене до іспиту. — **І. М. Стрий:** 1) О тім, що єсть ревматизм і звідки він бере ся, богато би писати, а ми вже нераз сю хоробу поясвювали. Ревматизм може бути суставовий або мязовий (в мушкулах або мязах). Найчастійше приходить з перестуди і буває або острий (здає ся, що якісь бактериї дістають ся аж до суставів) або хр нічний (упертий), котрий може тягнути ся і цілими роками. На такий ревматизм дають лікарі саліцилеві порошки а найліпше помагає добре теплий (о скілько лиш можна видержати) сухий пісок. — Мязовий ревматизм походить також найчастійше з перестуди але може бути й з причини механічного нарушення мязів. Тогди з т. зв. мязових міхурців перетікає слиз мязова і мязи тогди непересувають ся гладко один по другім лиш прилипають до себе і длятого за кождим рухом н. пр. руки чути страшенний біль, як би мязи рвали ся. На сей ревматизм помагає прикладане гірчичного тіста (папір Ріґольо) тертий хрін, масоване і електризоване.—2) Скоро яка зелізниця стане державною, то не лиш сама будова буде державною, але й вся служба на зелізниции стане державною, а тогди стоїть під зарядом міністерства зелізниць. — 3) Длячого латиньскі сьвященики голять на голові чубок? — Питаєте так, як хтось недавно питав, чому сьвященики носять чоботи з холевами. Єсть такий звичай. Віра сама того не наказує, бо тим не віддає ся Богу чести так само як не зневажує ся єго тим, що не оголює ся чубка. Инша річ як би спитати звідки пішов той звичай голеня. Нині церков надає сему звичаєви й християньске значіне і каже, що сьвященик приймає на тім місци посьвячене, що єсть слугою божим, а як колись слуги мусіли голити голови, так і слуги божі на знак того голять чубки. Однакож сам звичай голеня взагалі сягає далеко поза християньскі часи аж до стародавних Єгиптиян. Єгипетскі сьвященики або ереї голили цілі голови, бороду і вуси, а коли треба було вийти на улицю то убирали перуки. Длячого они то робили нині годі вже вислідити. Отже той єгипетский звичай голеня голов перейшов опісля і до инших народів; жиди винесли єго з Єгипту а жидівскі старовір ще й до нині голять голови. Був час, коли й Римляни так само голили бороду і вуси, а той звичай перейшов і до инших народів именно же з християньством. З того пішло, що латиньскі (римскі) сьвященики голили бороди і вуси а також і виголювали чубок (звичай практикований у монахів що вийшли з Єгипту). Але католицка віра під взглядом звичаїв єсть ліберальна і не вимагає конче, щоби голити ся; суть католицкі сьвященики і черці, котрі носять бороди і не голять чубка. Противно православна церков, в котрій формалістика грає дуже велику ролю, уважає голене бороди і вусів мало що не смертельним гріхом і ніякий православний сьвященик не сьміє без бороди ходити. — Впрочім одно і друге то прості річи — о котрих шкода часу говорити. — 4) Слово „кардинал“ походить від латиньского „cardinalis“ (головний) а то від cardo (завіса в дверех). — **Гліб. в Пасіч.:** о скілько із спису у віденьских ґазетах можемо знати, льос Ваш льотериї Invalidendank не витягнений. Зажадайте від заряду тої льотериї повної листи. — (Дальші відповіди пізнійше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахниковича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

речить ся з якоюсь беззубою бабою, на котру нині прийшла черга занести бочку пива до одної великої гостинниці. По другій стороні скачуть малі голі хлопці з берега в море.

Поволи, з опущеними вітрилами впливає мала барка до пристани — тяжко гребуть моряки, довгі весла погинають ся у воді. Кілька ластівок сіло на вказівки годинника на церковній вежи, що замість три чверти на пяту показував ще до першої. Вкінци показав ся за виступаючим берегом густий, чорний дим, а зараз по тім цілий пароход. Він переповнений людьми, що рано ідуть до Велебіта на празник Богородиці. Вкінци пароход причалив. Петро дрожить. Люльку сховав до кишені і глядає очима своєї внучки. Люди вже перейшли через міст. Нора і стара беззуба баба майже бють ся о якийсь куфер Між тим як они сварять ся, забирає куфер глухий Мартин і несе. Надходить висока женщина, поважна з лиця, в довгій міякій одежи, в чорній коронковій хустці на голові, оглядає ся два три рази; за нею ступає великий, грубий мужчина в новій одежи, в новім, твердім капелюсі, пестрій краватці і в лискучих чоботах на високих запятках. Видко, що то Американець.

— Доро!

— Діду!

Они цілують ся. Петро дивить ся здивований — що то за холодні, похмурні, поважні люди?

— Диви, Доро, наш пан доктор — показує мене Петро — очевидячки заклопотаний.

— Добрий день пане сусіде, вам все ще хоче ся сюди їздити? — Подає мені руку, червону, костисту, кораву. Видко було — що з роботи. Поволи пішли ми до дому старого моряка. Дорогою мало говорено. Я розмавляв з Яковом. Він оповідав мені, яке добре місце мав в Бостоні в одній фабриці, що Дора була дуже трудляща, кождого дня купувала молоко, а відтак розвозила его по місті і продавала. Так минуло цілих девять літ. Мали одну дочку, але та умерла.

— Тепер — сказав він — зложили ми досить на жите, дітий не маємо, чого довше мучити ся?

Ми прийшли до дому. Дора поглянула на право і на ліво та спокійно завітила:

— Диви, всьо так ще як колись. Ви ще на горі мешкаєте?

— Так, кождого року.

Они війшли до середини, але я вернув до міста.

Якийсь дивний сум наповнив моє серце. Я сам не знав, чого я нараз так посоловів. Ціле пополудне проходжувавсь я понад море; я пробовав розірвати ся чим небудь, але все та сама нуда, ті самі дивні гадки. Я вернув до дому і сів на камінній лавці під моїм вікном. Я нагадав собі як ми нераз тут сиділи. Всі ті поодинокі, дрібні спомини віджевали в моїй памяти Знов еї бачу передомною в золотім нашийнику, з великими ковтками, струнку і хорошу в чудацкім капелюсі. Бачу, як она мені крізь вікно вкинула галузку ґранату з червоним цьвітом — а тепер немов би того всього ніколи не було; всьо щезло, померло.

Якась рука доторкає ся легко моїх плечий. Бачу що Петро стоїть коло мене; з комнати паде довга смуга сьвітла.

— Ви бачили? — шепче тихо. — Ви бачили, чужі люди, на скрізь чужі люди.

Чую як голос старого тремтить, як щось здавлює єму горло.

— Умерла наша мала Дора — вже еї нема ...

Закинув на плече старий плащ.

— Добраніч.

— Куди, Петре?

— До „ґвардиї“.

І він щез на стежці між корчами веприн і мігдалових деревець.

За редакцию відповідає: Адам Кравчишин.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Вночок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши,* одиноким зобовязанєм, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, стороничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-А MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).